

Сърбы-тѣ и Кроаты-тѣ противъ Българы-тѣ въ кое-то исполбили; но скоро Владимировы-тѣ воеводы потѣшили тога размираваніе и дали время на царя си да продължава Цариградскъ-тъж обсадж. Гръцы-тѣ за нѣколко години са запазували въ Градски-тѣ стѣны, но кога-то Владимиръ събралъ сичкитѣ си силы и пристѣпилъ съ войскъ-тъж си, кѣмъ столицъ-тъж, Императоръ-тъж уплашенъ за сѣтнинитѣ, проводилъ двѣма отъ първы-тѣ си сѣновницы да просѣтъ миръ, конъхъ Царь-тъж възрналъ и искалъ лично съ Императора да са види и само съ него да говори за миръ.

Колко и да не было драго това свижданіе на новоримскій самодържецъ той са принѣдиль 9 го септемвріа да са аби предъ Владимира и лично да говори за миръ, който са и заключилъ споредъ царско-то исканіе. По сноза время кои-то видѣли български-тѣ войскари описвагъ че едни отъ тѣхъ были украсени съ златы цитови и позлатени копія; на другиса са льщели сребърни цитове и посребренни копія. (Ихъ! тѣхъи съ были злати български години). И тѣхъи оубѣчанихъ съ побѣды и слабъ Владимиръ, слѣдъ заключеніа мира, хабърналъ са въ столицъ-тъж си. За вѣрно неможемъ да опредѣлимъ кога са е представилъ, може да приложимъ че не по късно отъ 931.

Яко търсимъ велики мѣжѣ по това время въ Европѣ, то ще са покаже първый отъ тѣхъ този незабравенный Българскій монархъ, достойный за има Великій; что-то, сичкій западъ лежалъ подъ мъглаж-тъж на невѣжеството, Българи-тѣ имали царь кой-то съ савѣж-тъж заедно, и перо-то не пѣщали отъ рѣжж, кое-то посвѣдоचाва изданна-та отъ него книга златострѣй и съ примѣра си подканалъ учены-тѣ си въ окработваніе-то на бащинный